ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER της 8ης Οκτωβρίου 1996 *

1. Με το παρόν προδικαστικό ερώτημα, το οποίο υπέβαλε το tribunal administratif d'Amiens, το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί της αποζημιώσεως λόγω οριστικής εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής, που αποτελεί ένα από τα μέτρα που έχουν ληφθεί στο πλαίσιο του συστήματος της συμπληρωματικής εισφοράς, το οποίο εφαρμόζεται στην κοινή οργάνωση αγορών του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και έχει προκαλέσει πολυάριθμες δίκες.

2. Το ζήτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης στην οποία το ζεύγος Michel και Monique Macon, οι Philippe Macon και Pascal Macon καθώς και η Jacqueline Sauvrezy ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως του Préfet de l'Aisne, της 27ης Φεβρουαρίου 1992, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά τους για τη χορήγηση αποζημιώσεως λόγω οριστικής εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής, με την αιτιολογία ότι δεν είχαν ιδιότητα του γαλακτοπαραγωγού κατά την έννοια του άρθρου 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 [1].

3. Η οικογένεια Macon και η Sauvrezy συνέστησαν ένα GAEC (groupement agricole d'exploitation en commun, γεωργικό όμιλο κοινής εκμεταλλεύσεως), με την επωνυμία «GAEC du Canada», με έδρα το Ardon, το οποίο διέθετε ποσότητες αναφοράς στο πλαίσιο, ειδικότερα, άμεσων πωλήσεων.

4. Κατά την περίοδο εμπορίας γάλακτος 1991/92, οι σύζυγοι Macon και η Sauvrezy ζήτησαν αποζημίωση λόγω οριστικής εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής, η οποία προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1637/91 [2]. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από την αρμόδια εθνική αρχή, γιατί οι αιτούντες, μολονότι ήσαν δικαιούχοι ποσοτήτων αναφοράς, δεν παρήγαγαν γάλα κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως αποζημιώσεως. Συγκεκριμένα, παρά τη λακωνικότητα της αποφάσεως του εθνικού δικαστηρίου και των παρατηρήσεων των διαδίκων, αποδεικνύεται ότι οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης διέθεταν ποσοστώσεις, μολονότι δεν τις εκμεταλλεύονταν γιατί είχαν σταματήσει τη γαλακτοπαραγωγή. Δεν διευκρινίζονται οι λόγοι για τους οποίους οι προσφεύγοντες εξακολουθούσαν να είναι δικαιούχοι των ποσοστώσεων.

5. Ενώπιον της καταστάσεως αυτής, το tribunal administratif d'Amiens έκρινε ότι «η

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

1 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13).

2 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 13ης Ιουνίου 1991 περί αποζημιώσεως της μείωσης των ποσοτήτων αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 και της οριστικής εγκατάλειψης της γαλακτοπαραγωγής (ΕΕ L 150, σ. 30).

επίλυση της διαφοράς εξαρτάται από το αν οι διατάξεις του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1637/91 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1991, περί αποζημιώσεως της μείωσης των ποσοτήτων αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 και της οριστικής εγκατάλειψης της γαλακτοπαραγωγής, πρέπει να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι απαγορεύουν τη χορήγηση αποζημιώσεως λόγω οριστικής εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής στον εκμεταλλευόμενο το αγρόκτημα, ο οποίος, μολονότι δεν παράγει γάλα, διαθέτει, ωστόσο, κατά την ημερομηνία της υποβολής της αιτήσεως, γαλακτοκομικές ποσότητες αναφοράς βάσει, ειδικότερα, απευθείας πωλήσεων».

6. Προτού απαντήσω στο υποβληθέν από το εθνικό δικαστήριο ερώτημα, θα πρέπει να εκθέσω εν συντομία την κοινοτική νομοθεσία η οποία έχει εφαρμογή στους εγκαταλείποντες τη γαλακτοπαραγωγή στα πλαίσια του συστήματος της συμπληρωματικής εισφοράς.

Η ισχύουσα νομοθεσία

7. Με σκοπό την αποκατάσταση της ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζητήσεως γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων, καθώς και των συνακόλουθων διαρθρωτικών πλεονασμάτων, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 856/84 [3] τροποποίησε την κοινή οργάνωση αγορών του τομέα με την εισαγωγή του συστήματος της συμπληρωματικής εισφοράς, το οποίο εφαρμόζεται από τις 2 Απριλίου 1984. Η διαμόρφωση αυτού του μηχανισμού ελέγχου της γαλακτοπαραγωγής πραγματοποιήθηκε ως εξής:

— Προσδιορίστηκε συνολική ποσότητα για ολόκληρη την Κοινότητα, η οποία αποτελούσε το όριο εγγυήσεως για τη γαλακτοπαραγωγή.

— Η ποσότητα αυτή κατανεμήθηκε μεταξύ των κρατών μελών σε συνάρτηση με τις ποσότητες που παραδόθηκαν στο έδαφός τους κατά το ημερολογιακό έτος 1981, προσαυξημένη κατά 1 %, με εξαίρεση την ποσότητα που προορίζεται για το κοινοτικό απόθεμα, το οποίο συστάθηκε για την αντιμετώπιση ειδικών αναγκών ορισμένων κρατών μελών και ορισμένων παραγωγών.

— Με τη σειρά του, κάθε κράτος μέλος κατένειμε την εγγυημένη ποσόστωσή του μεταξύ των παραγωγών του, χορηγώντας τους ατομική ποσότητα αναφοράς, αποκαλουμένη συνήθως «ποσόστωση γάλακτος».

— Η υπέρβαση της ποσότητας αναφοράς δημιουργούσε την υποχρέωση των παραγωγών να καταβάλουν συμπληρωματική εισφορά για τη χρηματοδότηση των δαπανών που προκαλούσε η διά-

3 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 1984 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 περί κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 10).

θεση στο εμπόριο των πλεονασμάτων αυτών. Η καταβολή της εισφοράς γινόταν από τον παραγωγό (εναλλακτική λύση Α) ή από τον αγοραστή του γάλακτος, με δικαίωμα μετακυλίσεως της εισφοράς στον παραγωγό (εναλλακτική λύση Β), ανάλογα με τη επιλογή στην οποία θα προέβαινε κάθε κράτος μέλος. Η Γαλλία επέλεξε την εναλλακτική λύση Β.

8. Οι γενικοί κανόνες εφαρμογής του συστήματος της συμπληρωματικής εισφοράς θεσπίστηκαν από το Συμβούλιο με τον κανονισμό 857/84. Ο κανονισμός αυτός επέτρεψε στα κράτη μέλη να επιλέξουν τα έτη 1981, 1982 ή 1983 ως περίοδο αναφοράς για τον υπολογισμό των ατομικών ποσοστώσεων των παραγωγών και, επιπλέον, προέβλεψε τη δυνατότητα των κρατών μελών να δημιουργήσουν εθνικά αποθέματα ποσοτήτων αναφοράς προκειμένου να αντιμετωπίσουν ειδικές καταστάσεις ορισμένων παραγωγών τους.

9. Αυτό το σύστημα συμπληρωματικής εισφοράς θεσπίστηκε καταρχάς για περίοδο πέντε ετών, αρχής γενομένης από την 1η Απριλίου 1984, και παρατάθηκε μέχρι το έτος 2 000. Τα αρχικώς προβλεφθέντα μέτρα δεν ήσαν επαρκή για την αποκατάσταση της ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζητήσεως γάλακτος και γαλακτομικών προϊόντων. Γι' αυτό τα κοινοτικά όργανα έλαβαν νέα μέτρα για την ενίσχυση του προαναφερθέντος συστήματος, μεταξύ των οποίων ξεχωρίζουν η μείωση και η προσωρινή αναστολή των εγγυημένων συνολικών ποσοτήτων γάλακτος καθώς και η καταβολή αποζημιώσεως λόγω εγκαταλείψεως της παραγωγής, που αποτελεί τον πυρήνα της παρούσας υποθέσεως.

10. Η παράγραφος 1 του άρθρου 4 του κανονισμού 857/84 προέβλεψε τη δυνατότητα των κρατών μελών να χρησιμοποιήσουν την καταβολή αποζημιώσεων λόγω εγκαταλείψεως της παραγωγής ως μέτρο αναδιαρθρώσεως της γαλακτοπαραγωγής. Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιήθηκε αργότερα από τα κοινοτικά όργανα ως πρόσθετο μέσο μειώσεως της γαλακτοπαραγωγής. Συγκεκριμένα, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1336/86 [4] θεσπίστηκε κοινοτικό σύστημα χρηματοδοτήσεως της εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής με την καταβολή σε κάθε παραγωγό, που το ζητεί και πληροί ορισμένες προϋποθέσεις, αποζημιώσεως με αντάλλαγμα την εκ μέρους του ανάληψη της υποχρεώσεως να θέσει οριστικά τέρμα στο σύνολο της γαλακτοπαραγωγής του.

11. Η προγενέστερη νομοθεσία αντικαταστάθηκε για την περίοδο εμπορίας 1991/92 και τις επόμενες περιόδους από τον κανονισμό 1637/91, του οποίου οι λεπτομέρειες εφαρμογής θεσπίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2349/91 της Επιτροπής [5]. Οι σκοποί που επιδίωκε ο κανονισμός 1637/91 με το σύστημα των πριμοδοτήσεων για την εγκατάλειψη της παραγωγής εξακολουθούσαν να είναι η μείωση της προσφοράς γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων καθώς και η αναδιάρθρωση της γαλακτοπαραγωγής. Συγκεκριμένα, οι ποσότητες αναφοράς που ελευθερώνονται με τα κίνητρα για την οριστική εγκατάλειψη της παραγωγής προστίθενται στο εθνικό απόθεμα, τα δε κράτη μέλη, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 2, πρέπει να τις χορηγήσουν στους παραγωγούς των οποίων οι ποσότητες αναφοράς μειώθηκαν, στους παραγωγούς

4 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 6ης Μαΐου 1986 για τον καθορισμό αποζημίωσης για την οριστική εγκατάλειψη της γαλακτοπαραγωγής (ΕΕ L 119, σ. 21).

5 — Κανονισμός Επιτροπής της 31ης Ιουλίου 1991 για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1637/91 περί αποζημιώσεως σχετικά με τη μείωση των ποσοτήτων αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 και περί αποζημιώσεως για την οριστική εγκατάλειψη της γαλακτοπαραγωγής (ΕΕ L 214, σ. 44).

SLOM και στους παραγωγούς που έχουν προτεραιότητα (μικρές εκμεταλλεύσεις και εκμεταλλεύσεως σε ορεινές περιοχές).

12. Ο κανονισμός 1637/91 προβλέπει αποζημίωση λόγω ολικής και οριστικής εγκαταλείψεως της παραγωγής, η οποία ανέρχεται κατ' ανώτατο όριο σε 10 ECU ανά 100 kg ετησίως, καταβλητέα σε πέντε έτη. Τις αποζημιώσεις αυτές μπορούν να λάβουν όλοι οι παραγωγοί που διέθεταν ποσότητες αναφοράς πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού, με εξαίρεση τους παραγωγούς SLOM.

13. Ο κανονισμός 1637/91 αναγνωρίζει στα κράτη μέλη ευρεία διακριτική ευχέρεια για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής των πριμοδοτήσεων λόγω εγκαταλείψεως της παραγωγής. Υπ' αυτή την έννοια, το άρθρο 2, παράγραφος 1, επιτρέπει στα κράτη μέλη να μην εφαρμόζουν αυτό το σύστημα πριμοδοτήσεων σε μία, περισσότερες ή όλες τις περιοχές του για διαφόρους λόγους, όπως επιτακτικές διοικητικές ανάγκες, ανάγκη διευκολύνσεως των εξελίξεων και των διαρθρωτικών προσαρμογών, κίνδυνο ελευθερώσεως σημαντικών ποσοτήτων αναφοράς και καταπολέμηση της ερημοποιήσεως ορισμένων περιοχών. Επιπλέον, επιτρέπεται στα κράτη μέλη να μη χορηγούν αποζημίωση σε παραγωγούς με λιγότερες από έξι αγελάδες ή με πραγματικά διαθέσιμη ατομική ποσότητα αναφοράς μικρότερη από 25 000 kg. Τέλος, τα κράτη μέλη μπορούν να μειώνουν το ύψος της αποζημιώσεως ή να το αυξάνουν, εισφέροντας πρόσθετη χρηματοδότηση. Ομοίως, μπορούν να κλιμακώνουν το ύψος της αποζημιώσεως σε συνάρτηση με τα χαρακτηριστικά των γαλακτοπαραγωγών περιοχών τους.

14. Η Γαλλία εφάρμοσε στην επικράτειά της το σύστημα αποζημιώσεων λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής κατά την περίοδο εμπορίας 1991/92 με το διάταγμα 91/835, το οποίο είναι προσαρμοσμένο στα όσα προβλέπει ο κανονισμός 1637/91, και με την εγκύκλιο DEPSE/SDSA/C 91 του Υπουργείου Γεωργίας, της 7ης Αυγούστου 1991. Στην παρούσα υπόθεση είναι σημαντικό να τονίσω ότι το σημείο II.2 της προαναφερθείσας εγκυκλίου δεν επιβάλλει στους αιτούντες αποζημιώσεις καμία προϋπόθεση παραδόσεως ή πωλήσεως γάλακτος, αλλ' αρκεί οι αιτούντες να εκμεταλλεύονται γεωργική επιχείρηση που διαθέτει ποσότητες αναφοράς και στην οποία ο αιτών υπήρξε παραγωγός γάλακτος. Σύμφωνα με την εγκύκλιο, το πρόγραμμα των πριμοδοτήσεων απευθύνεται κυρίως σε όλους τους εν ενεργεία παραγωγούς και σε εκείνους οι οποίοι, μολονότι εξακολουθούν να είναι γεωργοί, έχουν σταματήσει τη δραστηριότητα αυτή χωρίς να λάβουν καμιά ενίσχυση λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής.

Το προδικαστικό ερώτημα

15. Με το προδικαστικό ερώτημα, το tribunal administratif d'Amiens θέλει να πληροφορηθεί αν το άρθρο 2 του κανονισμού 1637/91 περιλαμβάνει μεταξύ των δικαιούχων των αποζημιώσεων λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής τους παραγωγούς, κατόχους εκμεταλλεύσεων, οι οποίοι διαθέτουν ποσότητες αναφοράς, αλλά είχαν εγκαταλείψει τη γαλακτοπαραγωγή πριν από την υποβολή της αιτήσεως αποζημιώσεως.

16. Το άρθρο 2 του κανονισμού 1637/91 επιβάλλει στους δικαιούχους των αποζη-

μιώσεων λόγω πλήρους και οριστικής εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής δύο σωρευτικές προϋποθέσεις, ήτοι: να είναι παραγωγοί και να διαθέτουν ποσότητες αναφοράς κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως.

17. Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, δηλαδή την ιδιότητα του γαλακτοπαραγωγού, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1637/91 ορίζει τα εξής:

«Ύστερα από αίτηση του ενδιαφερόμενου και υπό τους όρους που προβλέπει ο παρών κανονισμός, τα κράτη μέλη χορηγούν στον παραγωγό, όπως ορίζεται στο άρθρο 12, στοιχείο γ', πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84, ή σε κάθε συνεταιρισμένο παραγωγό, σε περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 12, στοιχείο γ', δεύτερο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού, ο οποίος αναλαμβάνει την υποχρέωση να εγκαταλείψει οριστικά ολόκληρη τη γαλακτοπαραγωγή πριν από μια ημερομηνία που θα καθοριστεί, αποζημίωση η οποία καταβάλλεται σε πέντε ετήσιες δόσεις (...).»

18. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφέστατα ότι η έννοια του «παραγωγού» με την οποία γίνεται αναφορά στον κανονισμό 1637/91 δεν είναι έννοια αυτόνομη, αλλά η έννοια που χρησιμοποιείται σε ολόκληρο το σύστημα της συμπληρωματικής εισφοράς. Η προαναφερθείσα έννοια του παραγωγού φαίνεται να ρυθμίζεται στο άρθρο 12, στοιχείο γ', του κανονισμού 857/84. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, ως παραγωγός νοείται «ο κάτοχος γεωργικής εκμεταλλεύσεως, φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ομάδα φυσικών ή νομικών προσώπων, η εκμετάλλευση των οποίων βρίσκεται στο γεωγραφικό έδαφος της Κοινότητας:

— που πωλεί γάλα ή άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα άμεσα στον καταναλωτή,

— ή/και που παραδίδει στους αγοραστές».

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1305/85 [6] τροποποίησε τη διάταξη αυτή με σκοπό να εξομοιώσει με τον παραγωγό ορισμένες ομάδες παραγωγών και τις ενώσεις τους που αναγνωρίζονται δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1360/78 [7]. Στις παρατηρήσεις της, η Γαλλική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι ο τελευταίος κανονισμός δεν έχει εφαρμογή στην περιοχή της Πικαρδίας, όπου βρίσκεται η GAEC du Canada.

Στο στοιχείο δ' της ίδιας διατάξεως, η εκμετάλλευση ορίζεται ως «το σύνολο των μονάδων παραγωγής που διαχειρίζεται ο παραγωγός και βρίσκονται στο γεωγραφικό έδαφος της Κοινότητας».

6 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 23ης Μαΐου 1985 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 (ΕΕ L 137, σ 12).

7 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 19ης Ιουνίου 1978 περί των ομάδων παραγωγών και των ενώσεων αυτών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/021, σ. 159).

19. Όπως έχει επισημάνει με τις παρατηρήσεις της η Γαλλική Κυβέρνηση, από το γράμμα του άρθρου 12, στοιχείο γ', του κανονισμού 857/84 συνάγεται ότι πληρούν την προϋπόθεση του παραγωγού μόνον οι κάτοχοι εκμεταλλεύσεων που πραγματικά πωλούν γάλα ή άλλα γαλακτοκομικά προϊόντα στους καταναλωτές ή στους αγοραστές. Εξ αντιδιαστολής, δεν μπορεί να θεωρούνται παραγωγοί εκείνοι οι κάτοχοι εκμεταλλεύσεων οι οποίοι έχουν ήδη παύσει να ασκούν τις δραστηριότητες αυτές.

20. Αυτή η ερμηνεία της έννοιας του παραγωγού επιβεβαιώθηκε από τη νομολογία του Δικαστηρίου, ειδικώς με την απόφαση Ballmann [8], σύμφωνα με την οποία «(...) η ιδιότητα του παραγωγού αναγνωρίζεται σε κάθε πρόσωπο που διαχειρίζεται μια εκμετάλλευση, δηλαδή ένα σύνολο μονάδων παραγωγής που βρίσκονται στο γεωγραφικό έδαφος της Κοινότητας, και που πωλεί ή παραδίδει γάλα ή γαλακτοκομικά προϊόντα, χωρίς να είναι αναγκαίο να έχει την κυριότητα των εγκαταστάσεων που χρησιμοποιεί για την παραγωγή του».

21. Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε αργότερα την ανάγκη να διαχειρίζεται την εκμετάλλευση ο παραγωγός, αποφαινόμενο ότι ο μισθωτής και όχι ο εκμισθωτής πληρούσε τον όρο αυτό [9]. Το Δικαστήριο δεν αναφέρθηκε ρητά στην ανάγκη να πραγματοποιεί ο παραγωγός πωλήσεις ή παραδόσεις γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων, αλλά σε όλες τις αποφάσεις του η προϋπόθεση αυτή εξυπακούεται.

22. Ο δεύτερος όρος που επιβάλλεται στους δικαιούχους αποζημιώσεων λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής είναι, όπως προανέφερα, η κατοχή ποσοτήτων αναφοράς κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1637/91 ορίζει ότι «επιλέγεται ο παραγωγός που διαθέτει ποσότητα αναφοράς δυνάμει του άρθρου 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68, στα πλαίσια των εναλλακτικών λύσεων Α ή Β ή/και στα πλαίσια των άμεσων πωλήσεων (...)».

23. Καταρχήν, οι διατάξεις του καθεστώτος της συμπληρωματικής εισφοράς χορηγούν ποσότητες αναφοράς μόνο στους εν ενεργεία παραγωγούς, δηλαδή σε όσους πραγματοποιούν πωλήσεις ή παραδόσεις γάλακτος ή γαλακτοκομικών προϊόντων. Δεδομένου ότι οι ποσότητες αναφοράς επιτρέπουν στον υπεύθυνο μιας εκμεταλλεύσεως να παράγει γάλα ή γαλακτοκομικά προϊόντα, το να έχει ο κάτοχος εκμεταλλεύσεως ποσότητες αναφοράς στερείται νοήματος αν αυτός δεν τις χρησιμοποιεί. Επομένως, κατά τη γνώμη μου, το ότι ένας επιχειρηματίας διαθέτει ποσοστώσεις, μολονότι έχει σταματήσει τη γαλακτοπαραγωγή, συνιστά ανωμαλία στα πλαίσια της εφαρμογής του συστήματος της συμπληρωματικής εισφοράς. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι ποσότητες αναφοράς του παραγωγού περιέρχονται στο εθνικό απόθεμα προκειμένου να ανακατανεμηθούν από τις αρχές του κράτους μέλους.

Η τροφοδότηση αυτή του εθνικού αποθέματος προβλέφθηκε ρητά από το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ)

8 — Απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1991, C-341/89 (Συλλογή 1991, σ. I-25, σκέψη 12).

9 — Βλ., ειδικώς, τις αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 1992, C-236/90, Maier (Συλλογή 1992, σ. I-4483, σκέψη 11), και της 27ης Ιανουαρίου 1994, C-98/91, Herbrink (Συλλογή 1994, σ. I-223, σκέψη 20).

3950/92 [10], ο οποίος εκδόθηκε αφού είχαν λάβει χώρα τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως αυτής, αλλά αποτελούσε λύση που καθιέρωσε το Δικαστήριο μετά την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1986, Klensch κ.λπ. [11] Ενώπιον της ελλείψεως ρητής διατάξεως στον κανονισμό 857/84 σχετικά με την τύχη των ποσοτήτων αναφοράς που χορηγήθηκαν σε παραγωγό που διακόπτει εκουσίως τη δραστηριότητά του, το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση Klensch ότι ο προαναφερθείς κανονισμός δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος να αποφασίζει την παραχώρησή τους, πριν από τη μεταφορά στο εθνικό απόθεμα, στον αγοραστή του γάλακτος του εξερχομένου παραγωγού.

24. Ούτε ο κανονισμός 1637/91 ούτε καμιά άλλη ισχύουσα διάταξη στο πλαίσιο του συστήματος της συμπληρωματικής εισφοράς επιτρέπουν σε κράτος μέλος να εισαγάγει εξαίρεση από τις δύο προϋποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου ο κάτοχος εκμεταλλεύσεως να λάβει την αποζημίωση λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής σε περίπτωση εκούσιας διακοπής της δραστηριότητας πριν από την υποβολή της αιτήσεως. Συγκεκριμένα, η κοινοτική νομοθεσία ουδόλως καθιστά δυνατή την υιοθέτηση λύσεως, όπως η περιεχομένη στην εγκύκλιο DEPSE/SDSA/C 91 του γαλλικού Υπουργείου Γεωργίας, η οποία επιτρέπει στους παραγωγούς που έχουν ήδη διακόψει την παραγωγή γάλακτος να ζητήσουν αποζημίωση.

Σε μια περίπτωση όπως αυτή, τα δικαιοδοτικά όργανα είναι υποχρεωμένα, δυνάμει της αρχής της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου, να μην εφαρμόζουν τις εθνικές διατάξεις και μέτρα, οποιαδήποτε και αν είναι η θέση τους στην ιεραρχία των κανόνων δικαίου, που δέχονται τη χορήγηση αποζημιώσεων λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής σε κατόχους εκμεταλλεύσεων οι οποίοι διαθέτουν ποσοστώσεις, αλλά δεν ασκούν καμία δραστηριότητα στον τομέα της παραγωγής γάλακτος.

25. Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, φρονώ ότι μπορούν να λαμβάνουν αποζημιώσεις λόγω πλήρους και οριστικής εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής μόνον οι κάτοχοι εκμεταλλεύσεων οι οποίοι πληρούν τις δύο προϋποθέσεις που επιβάλει ο κανονισμός 1637/91, ήτοι: να είναι παραγωγοί κατά την έννοια του άρθρου 12, στοιχείο γ', του κανονισμού 857/84 και να διαθέτουν ποσότητες αναφοράς κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως. Ο κάτοχος εκμεταλλεύσεως ο οποίος έχει εκουσίως εγκαταλείψει τη γαλακτοπαραγωγή πριν από την υποβολή της αιτήσεως αποζημιώσεως δεν μπορεί να θεωρείται «παραγωγός» και, επομένως, δεν μπορεί να τύχει των ευεργετημάτων του συστήματος των αποζημιώσεων που θέσπισε ο κανονισμός 1637/91, έστω και αν διαθέτει ποσότητες αναφοράς.

26. Η συστηματική ερμηνεία του όλου καθεστώτος της συμπληρωματικής εισφοράς μου επιτρέπει να επικαλεστώ ορισμένους πρόσθετους λόγους οι οποίοι ενισχύουν το συμπέρασμα αυτό.

10 — Κανονισμός του Συμβουλίου της 28ης Δεκεμβρίου 1992 για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 405, σ. 1).

11 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις 201/85 και 202/85, Συλλογή 1986, σ. 3477.

27. Πρώτον, η χορήγηση αποζημιώσεως λόγω εγκαταλείψεως της παραγωγής σε πρόσωπα που έχουν ήδη εκουσίως διακόψει τη γαλακτοπαραγωγή δεν συμβιβάζεται, όπως επισημαίνει η Γαλλική Κυβέρνηση, με τον βασικό σκοπό του κανονισμού 1637/91, ο οποίος συνίσταται στη μείωση των δυναμένων να διατεθούν στο εμπόριο ποσοτήτων γάλακτος, για την επίτευξη του οποίου καθορίζει αποζημιώσεις για τη μείωση των συνολικών εγγυημένων ποσοτήτων και για την εγκατάλειψη της παραγωγής.

28. Δεύτερον, με το καθεστώς της συμπληρωματικής εισφοράς έχει εισαχθεί σύστημα περιορισμού της γαλακτοπαραγωγής δυνάμει του οποίου η δυνατότητα παραγωγής για τον κάτοχο εκμεταλλεύσεως εξαρτάται από τη χορήγηση για τις εκτάσεις του μιας ποσότητας αναφοράς. Η ποσόστωση αυξάνει την αξία της εκμεταλλεύσεως με την οποία συνδέεται και αποτελεί τμήμα της περιουσίας του κατόχου της ενόσω ασκεί τη δραστηριότητά του. Όταν ο κάτοχος της εκμεταλλεύσεως εγκαταλείπει τη γαλακτοπαραγωγή, είναι λογικό να χάνει την ποσόστωσή του η οποία προστίθεται στο εθνικό απόθεμα, γιατί ήδη δεν τη χρειάζεται για να συνεχίσει να παράγει γάλα.

29. Τέλος, το να μπορούν οι κάτοχοι εκμεταλλεύσεων που έχουν διακόψει τη δραστηριότητά τους να λάβουν την αποζημίωση λόγω εγκαταλείψεως της γαλακτοπαραγωγής θα αντέβαινε προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία «το διασφαλιζόμενο εντός της κοινοτικής έννομης τάξης δικαίωμα της ιδιοκτησίας δεν περιλαμβάνει το δικαίωμα εμπορίας ενός πλεονεκτήματος, όπως οι ποσότητες αναφοράς που χορηγούνται στο πλαίσιο κοινής οργανώσεως αγοράς, το οποίο δεν προέρχεται ούτε από αγαθά που ανήκουν στον ενδιαφερόμενο ούτε από την επαγγελματική δραστηριότητά του» [12].

Πρόταση

30. Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα που του υποβλήθηκε στην υπόθεση αυτή ως εξής:

«Οι διατάξεις του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1637/91 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1991, περί αποζημιώσεως της μείωσης των ποσοτήτων ανα-

12 — Αποφάσεις της 22ας Οκτωβρίου 1991, C-44/89, Von Deetzen (Συλλογή 1991, σ. I-5119, σκέψη 27), και της 24ης Μαρτίου 1994, C-2/92, Bostock (Συλλογή 1994, σ. I-955, σκέψη 19).

φοράς που αναφέρονται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 και της οριστικής εγκατάλειψης της γαλακτοπαραγωγής, έχουν την έννοια ότι δεν επιτρέπουν ο κάτοχος εκμεταλλεύσεως, ο οποίος έχει εκουσίως εγκαταλείψει τη γαλακτοπαραγωγή πριν από την υποβολή της αιτήσεως αποζημιώσεως, να μπορεί να θεωρηθεί παραγωγός και, επομένως, να μπορεί να τύχει των ευεργετημάτων του συστήματος αποζημιώσεων που θέσπισε ο προαναφερθείς κανονισμός, έστω και αν διαθέτει ποσότητες αναφοράς.»